

KOLLÁR ÁRPÁD
NÁD

BELSŐ ÜVEG

Nincs rés az égen, nincs rés a fákon,
a nádszálon, a távolságon,
nincs rés az ablak tükörjátékában,
amin átzúghatna ez az élő parittyakő,
ez a pihegő madárszem,
itt, a tenyeredben, ami nem látta,
mert nem láthatta az üveg hártarendjét.

Nincs más hang a becsapódás után,
hangja a földet érésnek, a csigolyák,
a tollak, a tenyér eszméletének.
Nincs más, mint a legbelső üvegen
átütő éles nyugalom.

Éppen így. Egyetlen csattanással.
Ha ott állsz az ablak túloldalán,
a képzelt ívvel súrolva hajad árnyékát,
éppen így, fönnakadni valami semmin,
amikor a holtág felől dob föl a szél,
fönnakadni valami láthatatlanon.

MINTHA CINKE

Mintha kékcinke csapódna a hárfába,
sorra pattannak el szobánkban az érintetlen húrok,
mintha hallanánk a feszülő szárny,
a könnyű csontok zenéjét,
mintha cinke gabalyodna a húrok hálójába,
hallanánk a húsba vágó damil nyomán
azt a cseppnyi madárvért.

PROGRAM

Ahogy a zuzmó halad fölfelé az ágon,
az almafák túlnövik a metszett pontokat,
és fattyúhajtással kerítve a törzset,
ágbogasan egymásba hasadnak,
ahogy kertünkben az almafák visszaveszik
lassan sosem volt alakjukat,
és a víz felől a szélnek ellentart a forma,
fordul délnek a megpördült levél,
ahogy a víz szalad a hajszálgökökén,
és az almák érett háromszögén megadja
magát egy megperzselt levél.

TOLLAK PÚDERE

A költőkről, fiam, nem árt, ha tudod,
hogy mind köcsög, és bicikkel jár reggelenként
a munkába meghalni. Mint csirkenyakat
a levesből, úgy emelik ki a látványt,
kiszívják belőle azt a kevés átfőtt velőt,
egyenként köpik tenyerükbe a csontocskákat,
szórakozottan turkálnak a tányérban,
belőlük építenék újra majd a metaforát,
pedig annyira szeretnék végignézni,
hogyan csorog a zománcos tálba a vér,
az a fekete.

Honnan most ide a zománcos tál toposza,
mikor repült neki, mint egy rigó,
a vers teraszablakának. Látod a tollak púderét
az üveglapon, az ártéri jegenyék sorában
azt a kitüremkedést, amit én is most vettem észre,
hiába figyelem öt éve innen a Tisza horizontját.
Ott vannak ők akkor is, amikor a kánikulában
leereszkedsz az alpesi kisváros főterére,
elhiszed a tengert, hogy gilicét eszel a parton,
és vékony sört iszol hozzá.

Hatévesen, fiam, földhöz csapkodtam
a kiscsirkéket. Figyeltem, hogyan fordul át a test,
hogyan tartja el a földtől a legpuhább pontot.
A költőknek mindenesetre gyomorsavuk lesz a nyers
hagymától,
a Tescóban átfogatják a rövid lejáratú hűtőket,
és undorodnak a többi költőtől. Mert a sajtnak nem árt,
ha érik még egy kicsit, mert nem is olyan egyszerű,
fiam, egy életen át színlelni a haldoklást,
az idő vékony sávjában állni, ahol az ütközés előtt
még elránthatjuk a kormányt.

MÉLYPONT

Kiveztem a Mélyponthoz a télen. Mint aki vért lát,
hosszan gyalogoltam a szántóföldek szélén a határig.
A csupasz nyárfás fölött öt-hat ölyv keringett,
felváltva dobta föl őket a szél.

Az erdőfolt után emelkedni kezdett a talaj,
a fiatal búzában húsz-harminc őz állt,
idegesen bólogattak, akár az olajkutak.
Üvöltve kergettem át őket az üres őrtornyok
között a határon.

Visszafelé átvágtam az erdőn. Egy kifeszített hálóra ölyv
gabalyodott, teste összeszáradt, csüngött.
Néha megtörténik a vers, néha vajazókéssel kapargatjuk
bakancsunkról a szikkadt sarat a konyhában.